

Divulgació

Teràpies amb animals

Hem parlat moltes vegades de les cures que hem de donar als nostres animals, però aquesta setmana voldria parlar de les cures que poden donar els animals a les persones. És àmpliament conegut l'ús d'animals per part de les persones, ja que, com hem comentat moltes vegades, des de sempre les persones hem emprat els animals pel nostre interès, primer com a aliment, després amb el pasturatge vàrem necessitar l'ajuda d'altres animals com els cans pastors, per facilitar la feina, i més recentment hem descobert el sisè sentit que tenen per saber el dia en què no ens trobem massa bé o l'especial atenció que posen quan juguen amb un infant petit o un discapacitat. Tots coneixem els casos dels cans guies que acompanyen a persones invidents facilitant-los el dia a dia.

Actualment hem arribat molt més enfora amb l'ús dels animals com a teràpia a persones. La primera vegada que vaig sentir parlar de teràpies amb animals va ser a un curs impartit per una empresa anomenada "Dogtor animal". Són una petita empresa

ubicada a Madrid que es dediquen a fer equips multidisciplinaris formats per un ca, un entrenador de l'animal i un psicòleg. Aquest component multidisciplinari els permet treballar amb els animals dintre de col·legis per infants discapacitats, fent que per un moment l'infant es pugui relaxar completament amb el contacte amb el ca i estigui més disposat a aprendre. És més, aquests infants estan disposats a ensenyar! Ara ho explico; el seu mètode pedagògic consisteix a dir-li al nin que l'hi ha d'ensenyar la lliçó al ca, per motivar-lo a treballar tot el dia, de tal forma que abans d'acabar la sessió li ha de poder explicar el tema a l'animal, i realment funciona. Ús convido a entrar a la seva pàgina de facebook per poder entendre-ho millor. Arran d'aquest primer contacte, em vaig interessar més pel tema i vaig poder descobrir que aquestes teràpies no només es duen a terme amb cans, sinó que també es poden fer amb dofins, treballant a més la psicomotricitat a dintre de l'aigua, o amb aucells. El cas de la feina amb aucells em va parèixer estrany de tot d'una, però un cop ho coneixes té la seva lògica. És per fer feina amb persones grans amb el síndrome d'Alzheimer molt avançat, en el qual pràcticament no és mouen i treballar amb ells amb un ca podria ser difícil. En aquest cas senzillament els posen un petit aucell als dits, que es va movent d'un dit a l'altre, i sense quasi donar-se'n compte estan fent un exercici amb la mà que normalment no farien.

I no és per menysprear tots aquests mètodes, però el que m'ha emocionat especialment ha estat el cas de la hipoteràpia, segurament és deu a què pas el meu dia a dia amb aquests animals tan nobles. La hipoteràpia consisteix amb realitzar aquestes teràpies que hem comentat anteriorment però amb cavalls. Es tracta també d'equips multidisciplinaris composts per un cavall, habitualment ja vell, el seu cuidador i normalment un fisioterapeuta. Són teràpies que es solen fer a l'aire lliure i comencen amb el raspallat de l'animal, el que crea la primera interacció entre el cavall i el pacient. A continuació pugen al cavall el fisioterapeuta i el pacient, obligant a aquest a treballar tots els músculs del cos per tal d'aconseguir equilibrar-se, però sense perill, ja que sempre té el fisioterapeuta al darrere que l'ajuda a tenir la postura més adequada. Un cop que han aconseguit aquest equilibri, es comença a fer caminar l'animal i a realitzar petits salts, ja que d'aquesta forma aconseguim que el pacient es diverteixi, i sense ser conscient faci els exercicis que

tant necessita.

La primera vegada que ho vaig veure es tractava d'un infant amb paràlisi cerebral que va arribar assegut a una cadira de rodes pràcticament sense moure's. Hem va sorprendre de quina forma no contestava als monitors, però des d'un primer moment va interaccionar amb el cavall, el qual era perfectament conscient que amb aquest infant havia de tenir paciència. Ell li posava la mà dins la boca i li estirava dels pèls, però el cavall ho aguantava estoicament. A continuació, va començar a raspallar-lo i va muntar amb l'ajuda del fisioterapeuta, i en cap moment l'animal va fer ni un sol moviment estrany, conscient de la persona que duia al damunt. Però el que més em va arribar és que aquell nin, que va arribar a les quadres amb tota la musculatura en tensió i que no prestava cap atenció a la gent que el revoltava, va començar a moure's al ritme que li marcava el cavall i somreia, realment gaudia del que estava fent. Amb aquest article només volia posar de manifest que no només nosaltres hem de fer el possible pel benestar dels animals, sinó que moltes vegades els animals també poden ajudar-nos molt a millorar la qualitat de vida de les persones.

Andreu Oliver

Parlem de cuina

Fast food / fast good (II)

Si la setmana passada parlàvem de les hamburgueses, no podíem canviar de tema sense abans dedicar unes lletres a l'altre elaboració icònica del menjar ràpid: el *Hot Dog*, o panet amb salsitxa. Amb una abundant racció de mostassa i quètxup, els panets amb salsitxa o *hot dogs*, com se'ls anomena en anglès, són uns dels menjars més consumits arreu del món. De fet és tal la devoció per a aquesta simple elaboració, que sols als Estats Units, el dia 4 de juliol (festa nacional) s'estima que es consumeixen 155 milions de *hot dogs*, una cada cos nord-americà. En total, de mitja, cada nord americà consumeix més de 70 *hot dogs* anualment; tenint en compte que en aquell país són 316 milions d'habitants... Aquest popular panet de salsitxa estil Frankfurt i acompanyat, normalment, de salsa de tomàquet i mostassa, que és, per als nord-americans, tan americana com l'hamburguesa o l'Estàtua de la Llibertat, té el seu origen a terres Europees. És més, si analitzem el principal ingredient d'aquest aliment, la salsitxa, ni tan sols és una moderna innovació culinària, ja que es troben mencions d'un aliment molt similar en textos grecs des del segle 9 a. de C. Ara bé, es diu que l'origen de la salsitxa com a tal és una cosa incerta, però una popular llegenda parla d'un carnisser de la ciutat de Coburg, Alemanya, que la va crear i després va viatjar a la ciutat de Frankfurt. Això explicaria l'origen de la paraula *frankfurter*, nom amb el qual també se li coneix en aquest país.

Tampoc se sap amb certesa a qui se li va ocórrer per primera vegada la idea d'introduir una salsitxa en un pa, però se sap que l'any 1867, un immigrant d'origen alemany, carnisser de professió, va començar a vendre aquests panets a la ciutat de Brooklyn, Nova York, utilitzant el que es coneixeria com el primer carret de *hot dogs*. Per a finals del segle XIX, l'anomenat *hot dog* va començar a guanyar-se més i més adeptes en ser introduït com un dels menjars ràpids a la venda durant els jocs de beisbol i en els campus d'estudiants universitaris. Aquest va ser un dels factors que contribuirien a la seva popularitat entre nens, joves i adults, que els preferien per ser saborosos, econòmics, i tan fàcils de preparar com de menjar. Però no només són els americans qui en mengen en massa; a Europa no ens fem enfora amb el seu consum (encara que en menor mesura) i a països com Mèxic han introduït les seves pròpies versions afegint chiles, guacamole o pebres picants en els seu interior.

Però i el nom de "Canet calent"?

L'any 1906, les salsitxes de Frankfurt eren encara una novetat als Estats Units i se les coneixia per molt diversos noms: *frankfurters*, *Franks*, *Wieners*, *dachshund* o *red hots*. En aquells dies, Harry Stevens, concessionari d'entrepans i refrigeris, ja havia popularitzat la salsitxa en els partits de beisbol disputats a Nova York. Un dia de l'estiu de 1906, Tad Dorgan, dibuixant de la cadena de diaris Hearst, es trobava a la tribuna quan la silueta corbada de la salsitxa i els "lladrucs" dels venedors li van inspirar un dibuix d'un autèntic *dachshund* untat amb mostassa i envoltat per un panet. Es diu que, en el seu estudi, Dorgan perfeccionà el dibuix i, incapaç de escriure correctament "*dachshund*", va optar simplement per "gos" i va titular la seva obra "*Get your hot dogs*". El nom no només va fer fortuna, sinó que va anul·lar virtualment als seus predecessors i va crear tota una escola de neologismes. Aquesta acceptació tan rotunda del terme *hot dog* fins i tot va arribar a fer creure a alguns que la salsitxa de Frankfurt era un invent nord-americà. L'home que va crear el terme *hot dog*, Thomas Aloysius Dorgan, que signava com TAD les seves il·lustracions, va ser destacat dibuixant. S'han fet exposicions retrospectives de la seva obra i aquesta figura en diversos museus del còmic del país. En general, historiadors, arxivers i conservadors d'aquests museus atorguen a Dorgan la paternitat del *hot dog*, però fins a la data les seves nombroses recerques no han aconseguit trobar el dibuix original. Que la cuina és un món molt ampli, no l'hi és estrany a ningú i que hem de degustar totes les elaboracions tampoc. Més si són fetes amb productes de qualitat i amb "carinyo" segur que aconseguim un bon resultat. A la foto que acompanya l'article podeu veure un assortiment de *hot dogs* fets per en Carles Abellán, xef del TAPAS 24 de Barcelona. Elaboracions que serveix en la seva *Food Truck*, que ara sembla una nova tendència això de sortir amb la cuina a sobre... però d'això ja en parlarem en la propera ocasió. Salut i bona setmana. parlemdecuina@hotmail.com

Juan A. Fernández

